

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

10.04.2017

Από τις 27 Ιουνίου 2016 έχουν εισέλθει εις την ιστορίαν και την ζωήν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας αἱ ἀποφάσεις τῆς συνόδου εἰς τὸ Κολυμπάριον Κρήτης. Τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐδημοσιεύθησαν, κατ' ἐντολήν πρέπει νὰ ἔχουν «πανορθόδοξον κύρος» (Κανονισμὸς ὀργανώσεως... Ἄρθρον 13, §2). Ὅμως, κατὰ τοὺς παρελθόντας ἤδη ἑννέα μῆνας, αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ ἔχουν γίνει «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» καὶ αἴτιον σφοδρᾶς διαμάχης. Ἐχουν δημοσιευθῆ πολλά σημαντικὰ ἐπικριτικὰ κείμενα ἀπὸ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱεράς Συνόδους Ἐκκλησιῶν. Ἐπειδὴ τὰ κείμενα τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ἄπτονται τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἡ ὁποία εἶναι ἡ βᾶσις καὶ τὸ θεμέλιον καὶ τῆς ἡμετέρας ἀσκήσεως ἐν Ἁγίῳ Ὁρει καὶ τῆς ὅλης ἀφιερώσεως τῆς ζωῆς ἡμῶν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπειδὴ μᾶς ἐπιβάλλονται ὡς ἔχοντα πανορθόδοξον κύρος, διὰ τοῦτο μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς τὰ ἐμελετήσαμεν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσπερασθοῦν μὲ ἀδιαφορίαν καὶ νὰ παραβλεφθοῦν, διότι δὲν εἶναι ἀπλαῖ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» προσωπικαὶ διακηρύξεις - ὅπως ἕως τώρα συνέβαινε - ἀλλ' ἔχουν καὶ τὰς ὑπογραφὰς τῶν Προκαθημένων καὶ εὐαρίθμων Μητροπολιτῶν τῶν συνόδων δέκα αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐκ τῶν δεκατεσσάρων εἰς τὸ σύνολον.

Πίστις, λοιπόν, τὸ προκείμενον καὶ **«πίστις ἐστὶ τὸ πολεμούμενον καὶ κοινὸς σκοπὸς ἅπασι τοῖς ἐναντίοις καὶ ἐχθροῖς τῆς ὑγαινοῦσης διδασκαλίας, τὸ στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως κατασεῖσαι...»** (Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος § 25, ΒΕΠΕΣ 52, σελ. 251). Εἰς τὴν ἰδίαν «συχνότητα» τῶν λόγων τοῦ Μ. Βασιλείου, ἔχομε νωπούς τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου: **«Σήμερα προσπαθοῦν νὰ γκρεμίσουν τὴν πίστη, γι' αὐτὸ ἀφαιροῦν σιγά-σιγά ἀπὸ καμμία πέτρα, γιὰ νὰ σωριασθῇ τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως. Ὅλοι ὁμως εὐθυνόμαστε γιὰ τὸ γκρέμισμα αὐτό. Ὅχι μόνον αὐτοὶ ποὺ ἀφαιροῦν τὶς πέτρες καὶ τὸ γκρεμίζουν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βλέπουμε νὰ γκρεμίζεται καὶ δὲν προσπαθοῦμε νὰ τὸ ὑποστυλώσουμε»** (Ἁγίου Παΐσιου, Λόγοι Β', Ἔκδ. Ἰ. Μ. Σουρωτῆς, σ. 20).

Ἀκολουθοῦντες, λοιπόν, τὰς ἐντολὰς καὶ τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, ἐμελετήσαμεν μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς, ὅπως ἐλέχθη, τὰ συνοδικὰ κείμενα. Κάτωθι, ἀναφέρομεν συνοπτικῶς τὰς ἡμετέρας διαπιστώσεις.

Εἰσαγωγικῶς καὶ γενικῶς, **θὰ πρέπη νὰ ἐπισημανθῇ τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὰ κείμενα ὑπάρχουν καὶ ἀρκεταὶ φράσεις, ἐπιδεχόμεναι καὶ Ὁρθόδοξον καὶ αἰρετικὴν ἐρμηνείαν**, ὅπως ἐπίσης καὶ μερικαὶ σαφῶς Ὁρθοδοξόταται διατυπώσεις. Τὸ τελευταῖον αὐτό, ὅμως, – πολλῶ μᾶλλον τὸ πρῶτον – οὐδόλως εἶναι ἰκανὸν νὰ μᾶς καθησυχάσῃ καὶ ἐπαναπαύσῃ, ἐφ' ὅσον – ὅπως θὰ δειχθῇ κατωτέρω – παραλλήλως συνυπάρχουν καὶ αἱ ἀντίστοιχοι κακὸδοξοὶ τοιαῦται. Ἀπλῶς εὐρισκόμεθα πρὸ φαινομένου κλασσικῆς διγλωσσίας. Ὅπως ἐδήλωσεν χαριτολογῶν ἱεράρχης, συμμετέχων μάλιστα εἰς τὴν σύνοδον: «Ἡ σύνοδος μᾶς τὰ ἔδωσε ὅλα. Ὁ καθεὶς διαλέγει καὶ παίρνει ὅ,τι θέλει!».

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, ὅμως, ἄλλως ἔπραττον καὶ ἄλλως μᾶς ἐδίδασκαν. Ὁ λόγος των δὲν ἦτο «ναὶ καὶ οὐ», ἀλλὰ «ναὶ, ναὶ καὶ οὐ, οὐ» (Β' Κορ. α', 17-20 καὶ Ἰακ. ε', 12), ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας προστάσσει (Ματθ. ε', 37). Εἰς τὰς Ἱεράς Συνόδους δὲν προσεπάθουν διὰ τῆς διγλωσσίας νὰ ἐπαναπαύσουν εἰς τὴν πλάνην των τοὺς

αίρετικούς, επιφέροντες οὕτω καὶ σύγχυσιν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, οὔτε ἐφεύρισκον καὶ ἐχρησιμοποιοῦν ἀμφισήμους διατυπώσεις, συστεγαζούσας ἀλήθειαν καὶ πλάνην, πρὸς ἐπιτυχίαν μιᾶς κακῶς νοουμένης ψευδεπιγράφου ἐνότητος. Τούναντίον, ἠγωνίζοντο μέχρις ἐσχάτων διὰ τὴν ἐξάλειψιν καὶ τοῦ παραμικροῦ ἰ (ἰῶτα), τὸ ὁποῖον θὰ συνετέλει εἰς αἰρετικὴν διατύπωσιν (Πρβλ. τοὺς ἀγῶνας τῶν κατὰ τοῦ «ὁμοιουσίου»), καὶ ἐπέμενον ἀνυποχωρήτως καὶ διὰ τὴν συμπερίληψιν καὶ τῆς παραμικρᾶς προθέσεως, ὥστε ἡ διατύπωσις νὰ ἀποκλείη αἰρετικὴν παρερμηνείαν καὶ νὰ διασφαλίζῃ τὴν Ὁρθόδοξον ἐρμηνείαν. (Πρβλ. τὴν ἐπιμονὴν τῶν διὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ τοῦ «ἐν δύο φύσεσιν», καὶ ὄχι μόνον τοῦ «ἐκ δύο φύσεων» τῶν μετριοπαθῶν Μονοφυσιτῶν).

Ἐπὶ τῶν ἄρθρων τοῦ Κανονισμοῦ τῆς συνόδου, ἔχομεν ἐν πρώτοις νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, βάσει τοῦ ἄρθρου 8 § 2 καὶ ἄρθρ. 9 § 3, ἀπαγορεύετο ἡ ἐλευθέρα τοποθέτησις τῶν ἐπισκόπων, ἢ καὶ αὐτῶν τῶν προκαθημένων, ἐπὶ νέων μὴ ὁμοφώνως συμπεφωνημένων ζητημάτων εἰς τὰς προσυνοδικὰς διασκέψεις τῶν ἐπιτροπῶν. Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὅμως ἱστορίας γνωρίζομεν ὅτι, εἰς τὰς οἰκουμενικὰς ἀγίας καὶ μεγάλας Συνόδους, ὑπῆρχε ἡ πλήρης ἐλευθερία οἰουδὴποτε ἐπισκόπου καὶ ποιμενάρχου, νὰ θέσῃ ἕνα ζήτημα, πίστεως ἢ ποιμαντικόν, πρὸς συζήτησιν καὶ ἐπίλυσιν. Ὡς παράδειγμα, ἀναφέρομεν τὴν πρώτην πρᾶξιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς καὶ δὴ τὴν συζήτησιν τοῦ Πατριάρχου Ἁγίου Ταρασίου μετὰ τῶν μοναχῶν.

Εἰς τὸ ἄρθρο 11 § 2, καθορίζεται ἡ «ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας» τῶν τροπολογιῶν ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν προσυνοδικῶς συμπεφωνημένων κειμένων, πρὸς διαμόρφωσιν τῶν τελικῶν κειμένων, καθὼς καὶ ἡ ἀπόρριψις τῶν μὴ ὁμοφώνως ἀποδεκτῶν τροπολογιῶν. Κατ' ἀρχάς, εἶναι ἐξόφθαλμον ὅτι **καὶ μόνῃ ἡ διαφωνία καὶ ἡ μὴ συμμετοχὴ τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων καταργεῖ τὸ ἄρθρον καί, κατὰ συνέπειαν, τὴν νομιμότητα τῆς συνόδου.**

Πέραν τούτου, εἶδαμε ἐπὶ τοῦ πρακτέου, νὰ ὑπάρχῃ διαφωνία ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων, καὶ εἰς τὰ προσυμφωνημένα, καὶ εἰς τὰ τελικὰ μὲ τὰς τροπολογίας, καὶ νὰ συνεχίζουσιν οἱ πλειοψηφοῦντες καὶ οἱ διαφωνοῦντες ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Ἐρωτῶμεν εὐθαρσῶς, ἦτο σύναξις ἀγιοπνευματικῆ, ποιμένων ὁμοουσούντων ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ; Διότι, δημιουργήθηκε ἔτσι νέα καὶ πρωτοφανῆς ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, ὅπου μειοψηφοῦντες ἀρχιερεῖς νὰ διαφωνοῦν ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων καὶ νὰ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν αἰρετίζουσαν ἀπόφασιν τῆς πλειοψηφίας.

Εἰς τὸ ἄρθρο 12 § 1-3 καθορίζεται ἡ ψήφισις τῶν κειμένων τῆς συνόδου μόνον ὑπὸ τῶν προκαθημένων τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὑπενθυμίζομεν τὴν συνοδικὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν τῆς πλήρους καὶ ὁμοτίμου συμμετοχῆς τῶν ἀπανταχοῦ ἐπισκόπων, νοουμένων ὡς ποιμένων. Εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου ἔχομε διὰ πρώτην φορὰν νὰ ἐκπροσωποῦνται οἱ παρόντες ἐπίσκοποι ἀπὸ τὸν προκαθημένον τους. Ἡ ὀδυνηρὰ συνέπεια εἶναι ὅτι ἀκυρώνεται ἡ διαχρονικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τοῦ ὁμοτίμου, ἐπισκόπου πρὸς ἐπίσκοπον. Διεχωρίσθησαν οἱ ἐπίσκοποι εἰς τοὺς κυριαρχικὰ πρώτους, τοὺς προέδρους τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτοὺς ἐπίσκοπους, δίκην αὐλικῶν. Ἐτσι δημιουργήθηκε εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον μία τετραώροφος ἀρχιερωσύνη (δηλ. ὁ πρῶτος – προκαθήμενος – λοιποὶ παρόντες – ἀποκλεισθέντες)· καὶ ἡ διαβάθμισις αὐτῆ τῆς ἐνιαίας ἀρχιερωσύνης δὲν παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντας τῆς συνόδου ὡς ἀπλῆ διοικητικὴ, ἀλλὰ ὡς ἔχουσα θεολογικὰς βάσεις, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀλλότριον τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας.

Τέλος, βάσει του άρθρου 14, «νομίμως» ἦσαν προσκεκλημένοι, εἰς τὴν ἔναρξιν καὶ εἰς τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου, ἀνιέροι ἐτερόδοξοι ψευδεπίσκοποι, πρὸς τοὺς ὁποίους μάλιστα ἐξεφράσθησαν μὲ πλῆθος ἐπαίνων, ὁ πρῶτος τῆς συνόδου, οἱ προκαθήμενοι καὶ πλειὰς ἱεραρχῶν. Ἐπ’ αὐτοῦ ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου, τὸν ὁποῖον ὁμως δὲν ἀκολουθοῦν οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, «τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομία, τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν, ἢ τίς μερὶς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;» (Β΄ Κορ. στ΄, 14-15). Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας ἐξεφώνουν τὸ «ἀνάθεμα» κατὰ τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν· ἐμεῖς τοὺς ἐγκωμιάζομε!

Παραλείπομε νὰ σχολιάσωμεν ἀνηκούστους παραβιάσεις τοῦ Κανονισμοῦ – ὡς λ.χ. τὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας ὑπογραφὴν κειμένου, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ διαφωνοῦντες ἐπίσκοποι τοῦ ἦσαν ὑπερδιπλάσιοι τῶν συμφωνούντων(!), ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου παράνομον τοποθέτησιν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς τῶν μὴ ὑπογραψάντων διαφωνούντων ἐπισκόπων του(!!!) – διότι τοιαῦτα ἐξωφρενικὰ δὲν συμβαίνουν, ὄχι εἰς Ἁγίαν Σύνοδον, ἀλλ’ οὔτε εἰς ἀρχαιρεσίας τοῦ εὐτελεστέρου συλλόγου, παρὰ μόνον εἰς δικτατορικὰ καθεστῶτα.

Τὸ συμπέρασμα αὐτῆς τῆς ἐνότητος εἶναι ὅτι καὶ ὁ Κανονισμὸς λειτουργίας τῆς συνόδου ἦταν καινοφανὴς καὶ ἀντορθόδοξος, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πράξει καὶ αὐτὸς ὁ ἀντορθόδοξος Κανονισμὸς πολλακίς παρεβιάσθη!

Εἰς τὴν «Ἐγκύκλιον» τῆς συνόδου, κεφ. 1 § 1, ἀναφέρεται ἡ Ἐκκλησία, «ὡς εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος». Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν πατερικὴν παραπομπήν, οὔτε καὶ ἀναλύεται. Εἰς τὸ προσυνοδικὸν κείμενο «Ἡ Ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ», εἰς τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ Β΄ κεφαλαίου ὑπῆρχεν ἡ ἀναφορὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον «ὡς κοινωνίαν προσώπων ἀντανακλώντων κατὰ χάριν διὰ τῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ζωὴν καὶ κοινωνίαν τῶν θείων προσώπων». Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἠρμήνευεν τὴν ὡς ἄνω θέσιν, ἀπηλείφθη καὶ ἔτσι ἔμεινεν μόνον ὡς τίτλος τοῦ πρώτου κεφ. τῆς Ἐγκυκλίου. Ἡ ἀμάρτυρος αὐτὴ θέσις, εἰς ὅλην τὴν ἀγιοπατερικὴν παράδοσιν, δημιουργεῖ πρόβλημα, διότι γίνεται εἴσοδος ψευδυνύμου διδασκαλίας.

Εἰς τὰς 17 Νοεμβρίου 2016, ἔγινεν εἰς τὸ Κολυμπάρι σεμινάριον μὲ θέμα «Εἰσαγωγή εἰς τὰ κείμενα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Εἰς τὸ μήνυμά του πρὸς τὸ σεμινάριον, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως δίδει τὴν κεκαλυμμένην ἐρμηνείαν τῆς ὡς ἄνω θέσεως, ἀναφέρων: «Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ οὐσία τῆς συνοδικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καθὼς ἡ πηγὴ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν σχέσιν τῶν τριῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνεργοῦν συνοδικῶς εἰς τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας ἐνὸς ἐκάστου μέλους» (panorthodoxSynod.blogspot.gr / Τετάρτη 23 Νοεμβρίου 2016).

Περισσότερον ἀναλυτικὴν ἐρμηνείαν τῆς θέσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος», κάνει ὁ «θεολογικός» νοῦς τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, ὁ Μητροπ. Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, ὁ ὁποῖος, ἀναφερόμενος εἰς τὸ «Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» § 63 τοῦ Μεγ. Βασιλείου, γράφει: «Ἀντὶ νὰ κάνει λόγο γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ Θεοῦ σὲ σχέση μετὰ τὴ φύση του, προτιμᾷ νὰ ὁμιλεῖ γι’ αὐτὴν σὲ σχέση μετὰ τὴν κοινωνία τῶν προσώπων· ἡ “κοινωνία” εἶναι γιὰ τὸν Βασίλειον ὄντολογικὴ κατηγορία. Ἡ φύση τοῦ Θεοῦ εἶναι κοινωνία. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὰ

πρόσωπα προηγούνται όντολογικά τής κοινής ούσίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ὅτι ἡ μία ούσία τοῦ Θεοῦ συμπίπτει μὲ τὴν κοινωνία τῶν Τριῶν Προσώπων». (Μητρ. Περγάμου Ἰωάννου, Ἔργα Α΄, ἐκδόσεις ΔΟΜΟΣ, ΑΘΗΝΑ 2016, σελ. 260-261). Βεβαίως μὲ μίαν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κειμένου τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, γίνεται φανερόν ὅτι κακοποιεῖται καὶ διαστρεβλώνεται ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου.

Εἰς ἄλλα κείμενά του ὁ Μητροπολ. Περγάμου γίνεται περισσότερο ἐρμηνευτικὸς αὐτῆς τῆς θέσεως. «Πρωτεῖο ὑπάρχει ἀκόμη καὶ στὴ ζωὴ τῆς Τριάδος, ἐφ’ ὅσον εἶναι ὁ Πατὴρ ἡ “αἰτία” τῶν Τριαδικῶν Προσώπων...

Τὸ πρωτεῖο στὴν τοπικὴ ἐκκλησία ἀναδύθηκε μέσα ἀπὸ τὴν Τριαδολογικὴ καὶ Χριστολογικὴ θεολογία, οἱ ρίζες του εἶναι βαθιὰ θεολογικές... Ὅτι τὸ πρωτεῖο αὐτὸ ἀποτυπώνεται στὴν Τριαδολογικὴ θεολογία καὶ στὴν Χριστολογία εἶναι προφανές, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι **ὁ primus (ὁ ἐπίσκοπος) νοεῖται ὡς ἐπέχων στὴν Ἐκκλησία τὴν θέσι (τὸν τόπο) τοῦ Πατρός**» (Conciliarity and Primacy, Metropolitan of Pergamon John Zizioulas, Θεολογία 2/2015, σελ. 29-30).

Ἐκ τῶν ἰθυόντων, λοιπόν, τῆς συνόδου, βλέπομε σαφῶς ἀποκαλύπτεται ἡ ἐρμηνεία τῆς ὡς ἄνω θέσεως, ἡ ὁποία εἶναι: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος – Ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι μία σύνοδος Τριῶν προσώπων. Εἰς αὐτὴν τὴν σύνοδον ὁ Πατὴρ εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις καὶ διασφαλίζει τὴν ἐνότητα τῆς Ἁγιοτριαδικῆς συνόδου – Ἐπομένως, καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι μία διαρκῆς σύνοδος, ἥτις διὰ «Θεολογικούς» λόγους ἔχει ἀνάγκην ἕναν πρῶτον, καὶ μάλιστα παγκόσμιον.

Εἰς αὐτὸ τὸ θεολογικὸν κατασκευάσμα, ἔχομε συνοπτικῶς τὰς ἐξῆς αἰρέσεις. Πρῶτον, οὐδέποτε οἱ Ἅγιοι Πατέρες θέτουν εἰς μίαν ἐνιαίαν ὑπαρκτικὴν ὁμοιότητα καὶ ἀναλογίαν, τὴν Θεολογίαν (δηλ. τὴν ἐνδοτριαδικὴν ζωὴν) μὲ τὴν Οἰκονομίαν (δηλ. τὴν σχέσιν τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐκκλησίαν). Μόνον ἡ παπικὴ θεολογία τὸ δέχεται ὡς ὄρον πίστεως, συμφώνως πρὸς τὴν analogia entis. Κατ’ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἡ κτιστὴ φύσις εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἄκτιστον φύσιν. Μέσα ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς κτιστῆς πραγματικότητος, κατανοεῖται καὶ περιγράφεται ἡ ἄκτιστος φύσις, μὲ ἐργαλεῖον τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν. Ἡ Ὁρθόδοξος ὅμως Θεολογία, ἡ μόνη ἀληθινὴ πίστις, ὁμολογεῖ ὅτι ὁ ἄκτιστος Τριαδικὸς τρόπος ὑπάρξεως εἶναι ἀμέθεκτος καὶ ὑπὲρ πᾶσαν νόησιν. Οὐδέποτε μπορούμε νὰ εἰποῦμε μὲ ἀνθρώπινα κριτήρια εἴτε ὅτι εἶναι σύνοδος ἡ Ἁγία Τριάς, εἴτε ὅτι εἶναι κοινωνία. Δεύτερον, ἐὰν ὅπως ἰσχυρίζονται, ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι σύνοδος (μὲ ἀνθρώπινα κριτήρια), συνεπάγεται ὅτι κάθε θεῖον Πρόσωπον ἔχει ἰδικὴν του ὑποστατικὴν ἐνέργειαν, ἡ ὁποία συνέρχεται ἐν συνόδῳ μὲ τὰ ὑπόλοιπα θεῖα πρόσωπα. Εἰς ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους, πού μαθητεύουν καθημερινῶς εἰς τὰ κείμενα τῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς ἔχει μίαν ἐνέργειαν, μίαν δόξαν, μίαν θέλησιν, μίαν πρόνοιαν, διότι ἔχει μίαν ούσίαν (= ὁμοούσιος). Ἄν δεχθῶμεν τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὡς σύνοδον, τότε συνεπάγεται ὅτι ἔχομεν τρεῖς ἐνεργείας προσώπων τὰ ὁποῖα συνέρχονται συνοδικῶς, ὅποτε αὐτομάτως ὀδηγούμεθα εἰς τρεῖς ούσias, διότι ἡ κάθε ούσία ἔχει καὶ τὴν ἰδικὴν τῆς ἐνέργειαν. Ἐπομένως, χάνομε τὸ ὁμοούσιον, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἅγιοί μας ἔδωσαν μάχας καὶ αἷμα, καὶ **καταλήγομεν εἰς τριθεϊᾶν**, εἰς τρεῖς ἱεραρχημένους Θεούς, μὲ πρῶτον τὸν Πατέρα, ὁ ὁποῖος διαφυλάσσει τὴν ἐνότητα αὐτῆς τῆς Τριάδος, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀληθινὴν Ἁγίαν Τριάδα.

Μελετώντες τὰ κείμενα τῆς συνόδου, πολλάκις συνητήσαμε φράσεις περί «ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος» («Σχέσεις τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας...»⁴, §19, §22, §24), περί «προωθήσεως τῆς ἐνότητος» («Σχέσεις...» §16), περί «φανερώσεως τῆς ἐνότητος» («Ὁρθόδ. Διασπορά» §2, γ), καὶ συγκρίνοντας μὲ τὸ Unitatis Redintegratio (τὸ διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β΄ Βατικανῆς), εἶδαμε ἀκριβῶς τὰς ἰδίας ἐκφράσεις καὶ ἐκεῖ, μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα (UR § 1 § 5).

Τὴν λύπην αὐτῆς τῆς διαπιστώσεως μᾶς τὴν διεσκόρπισεν ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πατριαρχ. Βουλγαρίας, ἡ ὁποία εἰς τὰ σημεῖα ποὺ σχολιάζει τὰς §4, §5 καὶ §12 τοῦ κειμένου «Σχέσεις», ἀναφέρει σχετικῶς: **«Ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ ἐνότητα ὄλων, δὲν σημαίνει τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος μὲ ἄλλους χριστιανούς, λὲς καὶ ἡ ἐνότης εἶναι κάτι ποὺ ἔχει χαθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἐννοεῖ εἶναι ἡ ἐπιστροφή στοὺς κόλπους τῆς, ὧσων ἔχουν ἐκπέσει ἐξ αὐτῆς, μέσα ἀπὸ τὸ Βάπτισμα, τὸ Χρίσμα καὶ τὴν Θεία Εὐχαριστία. Ἐπὶ πλεόν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος (τοῦ Πατριαρχ. Βουλγαρίας), δηλώνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθῆ τις διάφορες θεωρίες περὶ αὐτῆς τῆς ἐνότητος ποὺ ἐπικρατοῦν στοὺς ἑτεροδόξους, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὴν θεωρία τῆς “ἀοράτου Ἐκκλησίας”, τὴν “θεωρία τῶν κλάδων” καὶ τὴν θεωρία τῆς “ἰσότητος τῶν δογμάτων”, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν νοεσύστατη θεωρία τῆς “βαπτισματικῆς θεολογίας”, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑπάρχει μία ἀρχέγονη ἐνότητα σὲ ἓνα “κοινὸ βάπτισμα”. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας ἐδήλωσε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίες συνδέονται μὲ τὴν διδαχὴ περὶ “κτιστῆς χάριτος” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἔχει καταδικασθῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία».**

«Τὴν δήλωσιν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συμμετέχει σὲ οἰκουμενιστικὲς πρωτοβουλίες “μὲ στόχο τὴν ἀναζήτησιν τῆς (ἀπλωεσθείσης) ἐνότητος ὄλων τῶν χριστιανῶν”, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν θεωρεῖ ἀπαράδεκτη καὶ ἀνεπίτρεπτη, δεδομένου ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀπολέσει οὐδέποτε τὴν ἐνότητά τῆς. Ἀντιθέτως, αὐτὸ ποὺ συνέβη εἶναι ὅτι οἱ αἱρέσεις, ποὺ ἐμφανίσθηκαν καὶ τὰ σχίσματα, ποὺ ἔγιναν, ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν».

«Ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος περνάει ἀπὸ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου βαπτίσματος» (orthodoxethos.com/Ἀπόφασις Ἱερᾶς Συνόδου Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας). Δηλαδή, διὰ νὰ ἐνωθοῦν οἱ αἰρετικοὶ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν θὰ πρέπη νὰ μετανοήσουν, νὰ ὁμολογήσουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ νὰ λάβουν τὸ Ὁρθόδοξον βάπτισμα.

Ἐμεῖς, ἀκολουθοῦντες τὴν διαχρονικὴν Πατερικὴν Διδασκαλίαν («ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι») καὶ συνακολουθοῦντες εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας, ὁμολογοῦμεν ὅτι, ὅπως δὲν ἴμποροῦν νὰ ὑπάρχουν πολλὰ σώματα ἐν Χριστῷ, ἔτσι δὲν ἴμποροῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ πολλὰ Ἐκκλησία. «... μία τὲ ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἓν τὸ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον...» (Ἀγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ε.Π.Ε, τομ. 3, σ. 150) Συνεπῶς, ὁ διχασμὸς καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πράγματα, ὄντολογικῶς καὶ οὐσιαστικῶς ἀδύνατα, διότι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ἓνας καὶ μοναδικός. **Διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξη. Ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρξη ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς** (πρβλ. Ἰω. ιε΄, 1-6). Εἰς τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀπεσχίσθησαν καὶ ἐξέπεσαν ἀπὸ τὴν Μίαν, μοναδικὴν καὶ ἀδιαίρετον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διάφοροι αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοί, οἱ ὁποῖοι ἔπαψαν νὰ εἶναι μέλη τῆς καὶ σύσσωμοι τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματός τῆς. Ἔτσι, πρῶτοι ἀπὸ ὅλους,

έξέπεσαν οί Γνωστικοί, μετά οί Άρειανοί, οί Πνευματομάχοι, οί Νεστοριανοί, οί Μονοφυσίται, οί Εικονομάχοι, οί Παπικοί, καί μετ' αὐτῶν οί Προτεστάνται καί οί Οὐνίται, καί ὅσοι ἄλλοι ἀνήκουν εἰς τήν αἰρετικο-σχισματική λεγεῶνα, πολλοί ἐκ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, ἦσαν ἐπίσημα προσκεκλημένοι εἰς τήν σύνοδον τοῦ Κολουμπαρίου.

Εἰς τὸ ἴδιον πνεῦμα εἶχεν ἐκφρασθῆ καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Γεωργιανῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (8 Ὀκτωβρ. 1998), εἰς μίαν σειρὰν ἀποφάσεων, ὅπου εἰς τὸ ἄρθρο 5 ἀναφέρει: «Ἡ αἰρετική ἐκκλησιολογική διδασκαλία, ποῦ ἀναπτύχθηκε στὰ βάθη τῆς μὴ Ὁρθοδόξου, μοντερνιστικῆς θεολογίας, ἀναφορικὰ μὲ τὴν ὑπαρξιν σωτηριώδους χάριτος πέραν τῶν κανονικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καί ἡ ἀκραία ἐκδήλωσίς της, ἡ λεγομένη “Θεωρία τῶν κλάδων”, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ ποικίλοι χριστιανικοὶ κλάδοι, ποῦ ὑπάρχουν σήμερα, θεωροῦνται διαφορετικοὶ καί ἰσότημοι κλάδοι τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτη». (orthodoxethos.com / Ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας τοῦ 1998).

Συναφῆς καί ἀλληλένδετος πλάνη μὲ τὴν προαναφερθεῖσαν («ἀναζήτησιν καί ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος»), ὑπάρχουσα εἰς ἀρκετὰ σημεῖα τῶν συνοδικῶν κειμένων, εἶναι καί ἡ ἐκκλησιοποίησις τῶν αἱρέσεων. Κατέστη πλέον ἐμφανὲς ὅτι αὐτὸς ἦτο καί ὁ κύριος στόχος αὐτῶν ποῦ ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τὴν προετοιμασίαν καί τὴν διεξαγωγὴν τῆς συνόδου. Οὕτως ἐρμηνεύονται, ἄλλωστε, καί οἱ πανηγυρισμοὶ τοῦ Πάπα, καί δὴ διὰ τῆς δηλώσεώς του: «Τὸ πρῶτο βῆμα ἔγινε». (Πρωτοπρ. Θ. Ζήσης, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης σὲ σύγκρισιν μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1273)», «Θεοδομία», ἔτος ΙΗ΄, τ. 3 – 4, σ. 547).

Ἐξ ὅλων τῶν σχετικῶν σημείων τῶν συνοδικῶν κειμένων, τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη τὰς περισσοτέρας καί ἐντονωτέρας ἐπικρίσεις, εἶναι τὸ ἐν τῇ § 6 τοῦ κειμένου «Σχέσεις...», τὸ ὁποῖον – ὅπως τελικῶς διεμορφώθη – ἀναφέρει: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν».

Δὲν θὰ ἐπαναλάβωμεν ἐδῶ τὰ ὅσα εὖστοχα ἀντέτειναν εἰς τὴν ἀνωτέρω διατύπωσιν παραδοσιακοὶ Ἱεράρχαι, οἱ ὁποῖοι, παρὰ τὰς ἐντόνους πιέσεις, ἀπειλὰς καί εἰρωνείας, παρέμειναν ἀνυποχώρητοι καί δὲν ὑπέγραψαν τὸ ἐν λόγῳ κείμενον. Ἀπλῶς, θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς δύο δικαιολογίας, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν, εἴτε ἐξ ἀφελείας, εἴτε ἐκ πονηρίας –Κύριος οἶδεν-, ὅσοι ὑπερασπίζονται, ἔτι δὲ καί ἐγκωμιάζουν τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα ὡς Ὁρθοδοξότατον!

ἀΐ Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» (εἰς τὸ ἀπόσπασμα) δὲν χρησιμοποιεῖται ἐν δογματικῇ ἐννοίᾳ, ἀλλ' ὡς «τεχνικὸς ὅρος», λόγῳ τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ τῶν Χριστιανικῶν κοινοτήτων ὡς «Ἐκκλησίαι». Ὅμως, πέραν τοῦ ὅτι ἡ τοιαύτη χρῆσις ἀντενδεικνύεται διὰ συνοδικὸν κείμενον καί οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐπεχειρήθη, ἐρωτῶμεν: Ἄν, ὄντως, αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα τῶν ἀγνώστων ἐφευρετῶν τῆς ἀμφισήμου ταύτης διατυπώσεως, διατὶ δὲν τὸ διετύπωσαν σαφέστερον; Λ.χ.: «τὴν ὀνομασίαν “Ἐκκλησία” τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Κοινοτήτων», θέτοντές τὴν μάλιστα ἐντὸς εἰσαγωγικῶν· ἢ «ἀπλῶς χρησιμοποιεῖ (ἡ Ὁρθ. Ἐκκλ.) κατ' οἰκονομίαν καί καταχρηστικῶς τὸν ὅρον “Ἐκκλησία” ἐν τοῖς διαλόγοις». Διατὶ ἀντικατέστησαν τὸ προταθὲν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «γνωρίζει» διὰ τοῦ «ἀποδέχεται»;

Διατί, τέλος, τὸ ἀπλούστατον, δὲν ἔβαλαν μίαν ὑποσημείωσιν, ἀναφέρουσαν τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων δῆθεν ἐρμηνείαν των (τὸ ὅτι δηλαδή, ὁ ὅρος δὲν χρησιμοποιεῖται ἐν δογματικῇ – ἐκκλησιολογικῇ ἐννοίᾳ), ὥστε νὰ κατασιγάσῃ ἢ θύελλα τῶν ἀντιδράσεων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν πολυπόθητον ὑπ’ αὐτῶν ὁμόφωνον ψήφισιν τοῦ κειμένου; Σαφέστατα, διότι δὲν ἐπίστευον ὅσα προφορικῶς ἰσχυρίζονται καὶ διότι ἐπεδίωκον πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐπιτευχθῇ γραπτῶς καὶ συνοδικῶς ἡ Ἐκκλησιοποίησις τῶν αἱρέσεων.

β’ Ἀπαιτοῦν στέφανον ὁμολογίας (!), διότι ἐχαρακτήρισαν τὰς «Ἐκκλησίας» αὐτὰς ὡς «ἑτεροδόξους». Ἐρωτῶμεν: Ἄγνοοῦν -ἢ προσποιοῦνται ἄγνοιαν- ὅτι εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν γλῶσσαν (τόσον τῶν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ὅσον καὶ τῶν ἐκ τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν) ὁ ὅρος «ἑτερόδοξος» δὲν ἐρμηνεύεται ὡς «κακόδοξος», ἀλλ’ ὡς «ὀρθόδοξος πιστεύων εἰς μίαν ἑτέραν θεμιτὴν ποικιλομορφίαν καὶ ἰδιαιτερότητα»; Εἰς τὸ κείμενον, μάλιστα, τῆς Ι’ Συνελεύσεώς της, ἐν Ραβέννη (Ὀκτώβρ. 2007), ἡ Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ διὰ τὸν Διάλογον Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν ἐγκωμιάζει καὶ ὑπογράφει τὴν θεωρίαν τῆς «ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τῶν κανονικῶν νομοθετημάτων ἐν ταῖς θεμιταῖς τούτων ποικιλομορφίαις», καὶ τὴν ἀπαισιωτέραν θεωρίαν τῆς «ἐνότητος τῆς καλούσης μακριὰ ἀπὸ τὴν πτῶσιν στὴν ὁμοιομορφίαν πρὸς τὴν ποικιλομορφίαν καὶ ἰδιαιτερότητα» (ἄρθρα 16 καὶ 31 τῆς συμφωνίας τῆς Ραβέννης). Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἐνότης μεταξὺ ἑτεροδόξων εἶναι τὸ ἰδεατὸν (!), ἐνῶ **ἡ ἐνότης μεταξὺ ὁμοδόξων μόνον εἶναι ἀπευκταία «πτῶσις»!!!**

Ἄλλωστε καὶ ἡ προσθήκη τῆς λέξεως «ἄλλων» πρὸ τοῦ «ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν» εἰς τὸ προαναφερθὲν ἀπόσπασμα («Σχέσεις...», § 6), προδίδει ὅτι οἱ ἀποκρυπτόμενοι ἐφευρεταί του θεωροῦν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς μίαν «ἄλλην» παράλληλον ποικιλομορφίαν καὶ ἰδιαιτερότητα. Διαφορετικά, ἦτο περιττὴ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως.

Ἐπιτευχθεῖσης τῆς Ἐκκλησιοποιήσεως ἐν τῇ § 6, πλειστάκις καὶ ἀλλαχοῦ κατονομάζονται ἀπεριφράστως Ἐκκλησίαι ἢ πανσπερμία τῶν αἰρετικῶν (π.χ.: «Σχέσεις...» § 16, § 17, § 19, § 21).

Περαίνοντες ἐπ’ αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἐπισημαίνομεν ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ κείμενον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διακρίνεται, εἰς μὲν τὴν § 4, τῆς «Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», τὴν δημιουργίαν τῆς ὁποίας ἐπιδιώκει δῆθεν διὰ τῆς ἐνώσεώς της μετὰ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, εἰς δὲ τὴν § 5, (διακρίνεται) τῆς «ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων». Ἐκ τῶν δύο αὐτῶν παραγράφων φανερόνεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἡ σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου ἀποδέχεται καὶ υἱοθετεῖ τὴν δομικὴν θεολόγησιν τοῦ Π.Σ.Ε., δηλαδή, τὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων».

Πάντως, ὡς ὀλεθριώτερον καὶ κινδυνωδέστερον ἐξ ὅλων τῶν ἀποφασισθέντων εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου, θεωροῦμεν τὴν μακρὰν ἀναφορὰν της εἰς τοὺς διμερεῖς διαλόγους καὶ εἰς τὸ Π.Σ.Ε. Ἐν αὐτῇ:

α’. Προτρέπει, πιέζει καὶ σχεδὸν ἐξαναγκάζει, ἀπάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας πρὸς συμμετοχὴν εἰς τοὺς διαιωνιζομένους σχεδὸν ἄνευ ὄρων διαλόγους, μέχρις ἐπιτεύξεως τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τῆς ἐνώσεως, περιφρονοῦσα τὴν ἀποστολικὴν ἐντολήν: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» (Τίτ. γ’, 10).

β’. Διὰ τῆς σιωπῆς της, εἰς τὴν οὐσίαν ἐπευλογεῖ πλείστας ὅσας φρικτὰς ἀντικανονικότητας (συμπροσευχὰς, καὶ μάλιστα Λειτουργικὰς, Οἰκουμενιστικὰς ἀκολουθίας

κ.ἄ.), αἱ ὁποῖαι πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν διεξαγωγὴν των, τῆ παρουσία καὶ συμμετοχῆ καὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκπροσώπων, ἀδιαφοροῦσα, ὄχι μόνον δι' ὅσα διακελεύουν οἱ σχετικοὶ Ἱεροὶ Κανόνες – τῶν ὁποίων οὐδεμίαν μνειάν ποιεῖται – ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρόσφατον σχετικῶς ἀπόφασιν διορθοδόξου Συνάξεως, τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖται καὶ ἡ κατωτέρω Συνοδικὴ ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου Γεωργίας: «Τέλος, τόσον ἡ συμπροσευχὴ, ὅσον καὶ ἡ μετοχὴ στὰ μυστήρια, ἀπὸ κοινοῦ μὲ μὴ Ὁρθοδόξους, εἶναι ἀπαράδεκτες, ὅπως αὐτὸ ἐπαναβεβαιώθηκε στὸ τελικὸ κείμενο, τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη ἡ διορθόδοξος Σύναξις ὅλων τῶν κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (Θεσσαλονίκη, 29 Ἀπριλίου – 2 Μαΐου 1998). Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 13, § Β' τοῦ κειμένου αὐτοῦ: «Οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπροσωπεῖες δὲν θὰ συμμετέχουν στὶς οἰκουμενικὲς ἀκολουθίες, τὴν κοινὴ προσευχὴ καὶ λατρεία τοῦ «Θεοῦ», οὔτε σὲ ἄλλες θρησκευτικὲς τελετὲς τῆς συνάξεως» (orthodoxethos.com, Ἡ Συνοδικὴ ἀπόφασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας τοῦ 1998).

Ἄλλ' ἀκόμη καὶ ὁ δεδηλωμένος οἰκουμενιστὴς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἰς Ἐγκύκλιόν του πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (31-1-52) εἶχεν ἐπισημάνῃ: «Δέον ἵνα οἱ Ὁρθόδοξοι κληρικοὶ ἀντιπρόσωποι ὧσιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐφεκτικοὶ ἐν ταῖς λατρευτικαῖς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων συνάξεσιν, ὡς ἀντικειμέναις πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἀμβλυνοῦσαις τὴν ὁμολογιακὴν εὐθιξίαν τῶν Ὁρθοδόξων...» (εἰς τό: Καρμίρη, Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα, σ.σ. 962-963). Εἶναι φοβερὸν καὶ νὰ τὸ διανοηθῶμεν. Αὐτὴ «ἡ ἀμβλυνσις τῆς ὁμολογιακῆς εὐθιξίας τῶν Ὁρθοδόξων», ἀπὸ κινδυνώδης καὶ ἀπευκταία ποῦ ἐθεωρεῖτο ἐπὶ Ἀθηναγόρου, σήμερον ἔχει καταστῆ ἐπιδιωκόμενος σκοπός! Δι' αὐτό, οὐδέποτε εἶδομεν νὰ ἐπιβάλλωνται ἱεροκανονικαὶ ποιναὶ καὶ κυρώσεις εἰς τοὺς κατ' ἐξακολούθησιν συμμετέχοντας ἀντιπρόσωπους. Ἀπ' ἐναντίας, παραμένουν εἰς τὰς θέσεις των, ἀλλὰ καὶ ἐπιβραβεύονται. Αὐτὸν τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ὑπηρετήσῃ, δυστυχῶς, καὶ ἡ σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου.

γ'. Τὸ χεῖριστον. Διὰ τῶν προτροπῶν καὶ ἐγκωμίων της διὰ τοὺς διμερεῖς διαλόγους καὶ τὸ Π.Σ.Ε., ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, νομιμοποιεῖ καὶ ἐπισφραγίζει σωρείαν αἰρετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἔχουν συνυπογράψει καὶ οἱ «Ὁρθόδοξοι» ἀντιπρόσωποι. Λ.χ.:

- Μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων: Κοινὰ συμφωνίαι (1989), (1990).
- Μετὰ τῶν Παπικῶν: Εἰς Μπάρι (1987), Μπάλαμαντ (1993), Ραβέννα (2007) κ.ἄ.
- Εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε.: Εἰς: Πόρτο-Ἀλέγκρε (2006), Πουσάν (2013) κ.ἄ.

Ἰδιαιτέρως μέσα εἰς τὸν «θεολογικόν» χῶρον τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι υἱοθετημένα ὅλαι αἱ νέαι θεωρίαι περὶ «ἀοράτου Ἐκκλησίας», «θεωρία τῶν κλάδων», περὶ «ἰσότητος τῶν δογμάτων», «Βαπτισματικὴ Θεολογία». Ἐπίσης, ὅλαι αἱ δραστηριότητες τοῦ Π.Σ.Ε. ἔχουν ὡς στόχον τὴν ἀναζήτησιν τῆς χαμένης ἐνότητος ὅλων τῶν χριστιανῶν. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα κείμενον τοῦ Π.Σ.Ε., συμπεφωνημένον καὶ ὑπὸ τῶν «Ὁρθοδόξων», κατὰ τὰς περιοδικὰς γενικὰς συνελεύσεις των, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀποδεκτὸν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων μας.

Μέχρι στιγμῆς καθησυχάζαμε τὴν συνείδησίν μας – καὶ ἐν μέρει τὴν κατεπιέζαμε – καὶ ἀνεχόμεθα, χρησιμοποιοῦντες ὡς ἐπιχείρημα τὸ ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἦσαν ἐνέργειαι ἐλαχίστων ἐκπροσώπων (ὁμιλοῦμεν ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν Ὁρθοδόξων) ἐνεργούντων αὐθαιρέτως. Καί, ὅτι, ἐφ' ὅσον τὰ ὑπογραφόμενα δὲν ἐτύγχανον τῆς ἐπισφραγίσεως των ὑπὸ τῶν τοπικῶν συνόδων τῶν Ἱεραρχιῶν – αἵτινες τὰς περισσοτέρας φορὰς οὔτε κἂν ἐνημερώνοντο ὑπευθύνως –, εἶναι

ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰσχύος, καί, συνεπῶς, θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀδιαφορήσωμεν. Ἀπλῶς προσηυχόμεθα, καὶ ἠλπίζαμε καὶ ἀνεμέναμε νὰ ἀκυρωθοῦν καὶ καταδικασθοῦν ἀπὸ μίαν γενικωτέραν – ἢ ἔστω τοπικὴν – Σύνοδον.

Καὶ ἐνῶ αὐτὸ ὤφειλε νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸν ἔργον τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, αὕτη, ἀπεναντίας, διὰ τῶν ὡς ἄνω ἐπαίνων καὶ προτροπῶν της, ἐπεσφράγισεν ἐμμέσως πάσας τὰς αἰρετικὰς ἀποφάσεις!

Καὶ ὄχι μόνον ἐμμέσως. Ἔχομεν καὶ ἄμεσον ἐπισφράγισιν! Εἰς τὴν § 19 τοῦ Κειμένου «Σχέσεις...» διακηρύσσεται ἀπεριφράστως ὅτι: «Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ προϋποθέσεις τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto (1950), τιτλοφορουμένης “Ἡ Ἐκκλησία, αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν”, εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Συμβούλιον». Καὶ ναὶ μὲν, ἐν συνεχείᾳ παραθέτει μερικὰ “ἀθῶα” ἀποσπάσματα ἐξ αὐτῆς τῆς Δηλώσεως, ὅμως ἀποσιωπᾷ καὶ ἀποκρύπτει ἕτερα. Συγκεκριμένως, ἡ Δήλωσις καταλήγοντας ἀναφέρει: **«Οἱ Ἐκκλησίες ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ νὰ ἀποτελῇ κάποιος μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐρύτερον καὶ περιεκτικώτερον (wider and more inclusive) ἀπὸ τὸ νὰ ἀποτελῇ μέλος τῆς ἰδίας του Ἐκκλησίας»!!!** Υἱοθετεῖται, δηλαδή, ἀμέσως, σαφέστατα καὶ ἀπροκάλυπτα ἡ αἰρετικὴ Ἐκκλησιολογία τοῦ Προτεσταντισμοῦ! Πέραν τοῦ ὅτι καὶ μόνον ὁ τίτλος τῆς Δηλώσεως, ὁ ὁποῖος καὶ περιέχεται εἰς τὸ συνοδικὸν κείμενον, διὰ τῆς διακρίσεως Ἐκκλησίας καὶ Ἐκκλησιῶν διατρανώνει τὴν αἰρετικὴν Ἐκκλησιολογίαν.

Ὅμοιως ἔχομεν ἄμεσον ἐπισφράγισιν αἰρετικῶν ἀποφάσεων τοῦ Π.Σ.Ε. ὑπὸ τοῦ ἰδίου συνοδικοῦ κειμένου ἄλλας δύο φορές. Ἀφ’ ἐνός μὲν, εἰς τὴν § 17, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν εἰσήγησιν τῆς «Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον συμμετοχὴν εἰς τὸ Π.Σ.Ε.», τῶν τελικῶς ἐπικυρωθέντων ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. τὸ 2002, ἀφ’ ἑτέρου δέ, εἰς τὴν § 21, τῶν θεολογικῶν κειμένων τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις» [Ἀναλυτικὴν ἀναφορὰν περὶ αὐτῶν βλ. εἰς τὰ κείμενα: Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου «Παρέμβασις καὶ κείμενον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», Ὁρθ. Τύπος, ἀρ. φύλ. 2148, σελ. 5 καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου «Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης καὶ τὸ Π.Σ.Ε.», Ὁρθ. Τύπος, ἀρ. φύλ. 2136, σελ. 1 καὶ 5].

Θεωροῦμεν ὅτι καὶ μόνον δι’ αὐτάς τὰς τρεῖς ἀμέσους ἐπισφραγίσεις της, καὶ κυρίως δι’ αὐτάς, διότι εἶναι τόσο ἀπροκάλυπτοι, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχωνται καμμίαν ὑπεκφυγὴν ἢ συγκάλυψιν, ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης καθίσταται καταδικαστέα.

Τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν § 22 τοῦ κειμένου «Σχέσεις...»: «Ἡ διατήρησις τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος» εἶναι πάντῃ καινοφανὲς καὶ ξένον πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐν πρώτοις, δι’ αὐτοῦ ἀντιφάσκει καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἡ σύνοδος, καθόσον, εἰς τὴν § 3 τῆς «Ἐγκυκλίου» της, ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος τῆς Συνόδου τοῦ 1484, τῆς ἀποκηρυξάσης τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας (1438-1439), καὶ δικαιωσάσης τὸν Ἅγιον Μᾶρκον τὸν Εὐγενικόν, τὸν μόνον κατ’ οὐσίαν ἀντιδράσαντα καὶ ἀνατρέψαντα αὐτήν. Ἐὰν ἤθελεν ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης νὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὴν ἀνωτέρω § 22 τοῦ συνοδικοῦ κειμένου της, ὤφειλεν, ἀπεναντίας, νὰ καταδικάσῃ τὴν Σύνοδον τοῦ 1484, ὡς περιφρονήσασαν τὸ «συνοδικὸν σύστημα (δηλαδή, τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας)... τὴν ἀνωτάτην αὐθεντίαν ἐπὶ θεμάτων πίστεως» καὶ δικαιώσασαν

«ἄτομον» (τὸν Ἅγιον Μάρκον), συντελέσαν εἰς τὴν «διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας» (πάντα τὰ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν προέρχονται ἀπὸ τὴν § 22). Ἀλλά, φυσικά, δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ προχωρήσῃ – τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν – μέχρις ἐκεῖ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἑαυτήν.

Ἀντιτίθεται, φυσικά, διὰ τῆς § 22, καὶ πρὸς τὴν διαχρονικὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν καταδικάσαν συνόδους καὶ χαρακτηρίσαν αὐτὰς ὡς Αἰρετικὰς, Ληστρικὰς καὶ Ψευδοσυνόδους [ὡς λ.χ. τὴν ἐν Ἐφέσῳ (449), τῆς Ἱερείας (754), τῆς Λυῶνος (1274) κ. ἄ.], καὶ συγχρόνως ἀγιοκατατάξασαν τοὺς ἀντιταχθέντας πρὸς αὐτὰς καὶ διωχθέντας καὶ μαρτυρήσαντας ὑπ’ αὐτῶν.

Ἀντιτίθεται ἀκόμη καὶ πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν (1848), ἡ ὁποία κηρύσσει ὅτι: «τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός» εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος διασφαλίζει τὴν διατήρησιν τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου πίστεως, καὶ ὄχι τὸ συνοδικὸν σύστημα, –καὶ μάλιστα «μόνον» αὐτό–, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ σύνοδος εἰς τὴν § 22.

Ὡς ἐπισφράγισιν, παραθέτομε τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν δίδει ἐν προκειμένῳ πρὸς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Βουλγαρίας: «Τελικά, ὅσον ἀφορᾷ τὴν § 22, ἡ ὁποία δηλώνει ὅτι “ἡ διατήρησις τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος”, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος (ἐνν. τῆς Βουλγαρίας) δηλώνει, ἀντιθέτως, ὅτι τὸ τελικὸν κριτήριον γιὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων εἶναι ἡ ἐπάγρυπνη δογματικὴ συνείδησις ὅλου τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος. Δηλώνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν χορηγεῖ μὲ αὐτόνομον ἢ μηχανιστικὸν τρόπον τὴν ὀρθὴν ἐκδοχὴν τῆς πίστεως, ἡ ὁποία ὁμολογεῖται ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους χριστιανούς» (orthodoxethos.com / Ἀπόφασις Ἱ. Συνόδου Πατριαρχείου Βουλγαρίας).

Τέλος, ἡ παραπομπὴ εἰς τὸν 6ον Κανόνα τῆς Β’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία τίθεται ἐν κατακλειδί τῆς § 22 – πρὸς δῆθεν κατοχύρωσιν –, εἶναι τελείως ἄσχετος, ἐφ’ ὅσον ὁ κανὼν δὲν ἀναφέρεται εἰς θέματα πίστεως!

Δι’ αὐτὸ καὶ ὁ συντάξας τὴν ἐν λόγῳ § 22, δεδομένου ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς ὠμιλοῦσε διὰ τὴν διασφάλισιν τῆς πίστεως, προσέθεσε «ξεκάρφωτα» εἰς τὸ τέλος τὴν φράσιν «καὶ κανονικῶν διατάξεων», προφανῶς διὰ νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ ὡς “γέφυραν” πρὸς τὸν ἄσχετον κανόνα, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνάγκην πρὸς κατοχύρωσιν!

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐκπλήσσει, θλίβει, ἀλλὰ καὶ προκαλεῖ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἡ εἶδησις, καθ’ ἣν, ὑπέρμαχοι τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ἤρχισαν νὰ ἀπειλοῦν καὶ νὰ διώκουν τοὺς μὴ ἀποδεχομένους αὐτήν, βασιζόμενοι εἰς αὐτήν τὴν ἀνυποστάτου περιεχομένου § 22· καὶ μόνον εἰς αὐτήν! Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἐξαντλήσῃ τὴν ἀνοχὴν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, καὶ θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν καταδίκην τῆς συνόδου καὶ ὅσων θὰ συνεχίσουν ἀμετανοήτως νὰ τὴν ὑποστηρίζουν.

Εἰς τὸ ἐπίσημον «Μήνυμα» τῆς συνόδου ἀνεγνώσαμεν ὅτι: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν ἐνότητα καὶ τὴν καθολικότητά της ἐν Συνόδῳ» («Μήνυμα», 1). Δηλαδή, ἡ σύνοδος θέλει νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης «πραγματοποιεῖται» εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου, ἐπομένως τὸ πλήρωμα αὐτῶν εὐρίσκει τὴν ἔκφρασιν τοῦ ΜΟΝΟΝ ἐν Συνόδῳ καὶ ἐγγυητὴς καθίσταται ὁ πρῶτος τῆς Συνόδου. Ἀποφεύγουν νὰ μᾶς εἰποῦν εἰς τί

ἔγκειται ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν Παράδοσιν τῶν Θεοφόρων Πατέρων μας, ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας ἀναφέρεται εἰς τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ πίστις ἡμῶν, – «ἡ μητέρα τῆς αἰωνίου ζωῆς» κατὰ τὸν Ἁγ. Κύριλλον Ἀλεξανδρείας – καὶ ὄχι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶναι δεδομένη ἡ ἐνότης, εἰς τὴν δευτέραν εἶναι ζητούμενη. Ἐξ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, ἡ Σύνοδος προϋποθέτει τὴν ἐνότητα, δὲν τὴν ἀναζητεῖ. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα «ὄλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» καὶ εἰς τὴν ἐνότητα πάντας καλεῖ. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι δεδομένον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τοὺς μετέχοντας εἰς Αὐτήν, διότι δὲν εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπωλεσμένο καὶ ἀναζητεῖται.

Εἰς τὸ «Μήνυμα» τῆς συνόδου, βλέπομεν λοιπὸν νὰ μεταθέτουν τὴν ἐνότητα καὶ τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον τῆς πίστεως, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου, διὰ τὴν τοπικὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν σύναξιν τῶν ἐπισκόπων, διὰ τὴν ἐπαρχιακὴν, ἢ οἰκουμενικὴν σύνοδον. Ἡ μετάθεσις αὐτὴ γεννᾷ μεγάλα ἐκκλησιολογικὰ προβλήματα. Θὰ περιορισθῶμεν εἰς μίαν μόνον παρατήρησιν. Κατὰ τὸν Μητροπολίτην Περγᾶμου «Ἡ μοναδικότητα τοῦ ἐπισκόπου σὲ κάθε τοπικὴ ἐκκλησία εἶναι ἕνας ὅρος “ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ” γιὰ τὴν καθολικότητα αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας» (Μητρ. Περγᾶμου Ἰω. Ζηζιούλα, Ἔργα Α΄, ὅπ.π., σελ. 586).

Δηλαδή, μὲ βάσιν τὰ ἀνωτέρω, αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι χηρεύουν λόγῳ θανάτου τοῦ ἐπισκόπου των, ἢ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, ἐπὶ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, αὐτομάτως παύουν νὰ ἔχουν τὴν καθολικότητα καὶ τὴν ἐνότητα, ἐφ’ ὅσον χρόνον τοὺς λείπει τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπισκόπου; Αὐτὰ εἶναι πράγματα ἀπαράδεκτα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Διὰ νὰ μὴ πελαγοδρομοῦμεν εἰς ἀλλοτρίους καὶ πειρασμικὰς ἐννοίας, θὰ ἀναφέρωμεν τὸν Ὁρθόδοξον λόγον τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, τοῦ νέου ὁμολογητοῦ: «**Στὴν οὐσία τῆς ἡ καθολικότητα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν Θεάνθρωπότητα**, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς Λόγος, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ ἐν ἑαυτῷ ἐνώνει, συνάγει, καθολικοποιεῖ, οἰκουμενικοποιεῖ ὅλα τὰ λογικὰ κτίσματα μὲ τὸν ἑαυτό του, τὸν Δημιουργό, ἀλλὰ καὶ τὰ λογικὰ κτίσματα μεταξύ τους. Ἡ εἴσοδος καὶ ἡ ζωὴ σὲ αὐτὴν τὴν καθολικοποίησιν πραγματοποιεῖται μὲ τὴν ἐλεύθερη βούλησιν καὶ διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἁγίων ἀρετῶν...

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς, εἶναι ὄλο τὸ βάθος, ὄλο τὸ ὕψος καὶ ὄλο τὸ πλάτος τῆς καθολικότητος» (Ἁγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, «Ἡ Ἐκκλησία, τὸ παμμυστήριον τοῦ Χριστοῦ», σελ. 259).

Εἰς τὸ κείμενον τοῦ «Μηνύματος», καθὼς καὶ εἰς τὴν «Ἐγκύκλιον», ὑπάρχει ἡ προβληματικὴ φράσις, «ἡ Ἐκκλησία δὲν ζεῖ γιὰ τὸν ἑαυτόν της». Ἀρχικῶς, ὀφείλομεν νὰ ἀποκαλύψωμεν ὅτι ἡ φράσις αὐτὴ εἶναι ἀκριβῆς ἀντιγραφή ἀπὸ τὸ κείμενον τοῦ διατάγματος «Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἐλπίδα. Ἡ Ἐκκλησία μέσα στὸν σύγχρονον κόσμον» (GS) τῆς Β΄ Βατικανῆς συνόδου. Ἐξ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως, ὅμως, ὁ ἑαυτὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. **Ἡ Ἐκκλησία ζεῖ ὄντως διὰ τὸν ἑαυτόν της, δηλ. τὸν Χριστόν**, καὶ εἶναι τελείως αὐτόνομος ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου. Ἄν δεχθῶμεν τὴν φράσιν αὐτὴν τοῦ «Μηνύματος», ὁμιλοῦμεν πλέον διὰ τὴν ἔκκοσμίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Μέσα εἰς τὰ κείμενα τοῦ «Μηνύματος», τῆς «Ἐγκυκλίου» καὶ τῆς «Ἀποστολῆς» διακρίνομεν εὐκρινῶς μίαν γλῶσσαν ὅπως ἐκείνη τοῦ «κοινωνικοῦ Εὐαγγελίου» τῶν Προτεσταντῶν καὶ τοῦ κειμένου «Ἡ Ἐκκλησία μέσα στὸν σύγχρονον κόσμον», τῶν Παπικῶν. Βλέπομεν μίαν παρέμβασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ἀπτὰ προβλήματα τῆς πολιτικῆς κοινωνίας καὶ εἰς τὰ ἀκανθώδη ζητήματα τοῦ συγχρόνου κόσμου, μέ μίαν γλῶσσαν ἀκινδύνου ρητορικῆς, ἀπογευμνωμένης ἀπὸ τὴν ἐλευθερία τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὁποίαν προσφέρει ἡ Θεία Χάρις.

Ἐπὶ τὰς παραδείγματα, ἀναφέρομεν τὰ «παραθύρακια» τὰ ὁποῖα ἔχουν δημιουργηθῆ, ὅσον ἀφορᾷ τὰ κωλύματα γάμου. Διὰ μὲν τὸν γάμον Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων τὸ «παραθύρον ἀνοίγεται» ὑπὸ τῆς συνόδου διὰ τῆς προσφερομένης δυνατότητος ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐκάστης αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (§ 5ii)· ὁπότε δίδεται συνοδικὴ ἐπισφράγις εἰς τὸ φαινόμενον, οἱ ἑτερόδοξοι σύζυγοι νὰ ἀνήκουν, εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικόν, παραμένοντες ἀβάπτιστοι καὶ ἀχαρίτωτοι. Διὰ δὲ τὸν γάμον μετὰ τὴν χειροτονίαν τὸ «παραθύρον παραμένει μισάνοικτον», καθ' ὅσον δηλοῦται μὲν ὅτι ἡ ἰσχύουσα κανονικὴ παράδοσις τὸν κωλύει, προηγουμένως ὅμως ἔχει προδηλωθῆ ὅτι «ἡ ἱερωσύνη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα γάμου» (§ 4). Τέλος, διὰ τὸν γάμον μετὰ τὴν μοναχικὴν κουρὰν καὶ διὰ τὸν γάμον Ὁρθοδόξων μετὰ μὴ Χριστιανῶν, τὰ «παραθύρα περιμένουν κλειστὰ μίαν ἐπομένην σύνοδον νὰ τὰ ἀνοίξῃ» –ἐντὸς τῆς ἐπομένης ἑπταετίας, κατὰ τὴν δήλωσιν τοῦ «Μηνύματος»–, καθ' ὅσον κωλύονται μὲν «κατ' ἀκρίβειαν», χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφέρεται ρητῶς ἡ ἔλλειψις δυνατότητος ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας (§ 3 καὶ § 5 iii).

Κατακλείοντες τὰς κυριωτέρας ἐπιλεκτικὰς καὶ συνοπτικὰς διαπιστώσεις, **ἐπὶ τῆς συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου, πιστεύομεν πῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων, κατέστη ἐμφανὲς ὅτι τὰ κείμενα αὐτῆς δὲν ἔμποροῦν νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν θεολογικὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**· διότι δὲν ἀποτελοῦν συνεπῆ καὶ ἀκριβῆ συνέχειαν τῆς θεολογίας τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ὁποίων τὰς εὐχὰς ἐπικαλούμεθα εἰς τὸ τέλος κάθε Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως. Ἐπὶ Τριαδολογικοῦ καὶ Ἐκκλησιολογικοῦ ἐπιπέδου, ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, εἶναι ἀπαραδέκτα. Ὅλως ἰδιαιτέρως τὰ κείμενα: «Μήνυμα», «Ἐγκύκλιος», «Ἀποστολή», «Σχέσεις» καὶ «Μυστήριον τοῦ γάμου», εἶναι ἐπηρεασμένα κατὰ τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν, ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα διατάγματα τῆς Β' Βατικανῆς συνόδου.

Εἶναι, λοιπόν, «ἡλίου φαεινότερον» ὅτι ἀδυνατοῦμε νὰ δεχθῶμεν τὰς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τῆς Κρήτης, διότι ἐν αὐταῖς ὑπάρχουν κείμενα δογματικῶς μὴ ὀρθόδοξα, τὰ ὁποῖα ἡ Ὁρθόδοξος δογματικὴ συνείδησίς μας καὶ κυρίως ἡ ἱερὰ παράδοσις τῶν Ἁγίων Πατέρων μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀνεχθῶμεν, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ αὐτοτιτλοφοροῦνται ὡς ἔχοντα ἀναντίρρητον «πανορθόδοξον κύρος».

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου κειμένου εἶναι, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ὁμολογήσωμεν διὰ λόγους συνειδήσεως τὴν ἀντίθεσίν μας πρὸς τὴν σύνοδον τῆς Κρήτης, ἀφ' ἑτέρου, νὰ ἐνημερώσωμεν τοὺς παραπληροφορημένους ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας κληρικούς καὶ λαϊκούς καὶ τέλος, νὰ ἀντιδράσωμεν πρὸς τὰς διαρκῶς αὐξανόμενας ἐκκλησιαστικὰς ἀπειλὰς καὶ διώξεις κατὰ τῶν μὴ ἀποδεχομένων τὴν σύνοδον, ὡς μὴ ἐκφράζουσιν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν. Τὸ κείμενον αὐτὸ εἶναι ἔκφρασις πόνου καὶ ἀνησυχίας καὶ πολλῶν ἄλλων Ἁγιορειτῶν ἀδερφῶν μας τοὺς ὁποίους ἐκπροσωποῦμε οἱ κάτωθι ὑπογράφωντες.

Ευχόμεθα καὶ κραυγάζομεν ἐμπόνως, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅπως ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς δώσῃ τὴν φωτοποιὸν Χάριν Του, καὶ μία ἄλλη μεταγενεστέρα Σύνοδος, ὡς χειρουργός, ἐκβάλῃ τὰ κείμενα αὐτὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπέλθῃ ἡ ἴασις.

Μετὰ πόνου καὶ ἀγάπης Χριστοῦ,

οἱ κάτωθι Ἀγιορεῖται Κελλιῶται Πατέρες:

Γ. Παῖσιος Μοναχός μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ – Ἱερ. Κελλίον Ἁγίων Ἀρχαγγέλων «Ἄβερκαίων», Καρυαί.

Γ. Ἀρσένιος Ἱερομόναχος μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ – Ἱερ. Κελλίον «Παναγούδα».

Γ. Εὐφρόσυνος Μοναχός μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ – Ἱερ. Κελλίον Τιμίου Προδρόμου, Καρυαί.

Γ. Νικόλαος Μοναχός – Ἱερ. Κελλίον Ἁγίου Δημητρίου, Καρυαί.

Γ. Παντελεήμων Ἱερομόναχος – Ἱερ. Ἡσυχαστήριον Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Κατουνάκια.

Γ. Νικόδημος Μοναχός – Ἱερ. Κελλίον Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Καρυαί.

Πηγή: <http://agiotokos-karradokia.gr/ἐμπονος-κραυγή-κελλιωτῶν-πατέρων-του/>

www.imdleo.gr